

LITERATUUR

* * *

Some notes based on observations of the Ottoman Viper, (*Vipera xanthina*, Gray, 1849) in the Greek islands of Leros, Dodecanes (S.E. Aegean) and Chios (E. Aegean); Achilles Dimiropoulos. *The Herptile*, 1987, Vol. 12 (2): 72-81.

In een uitgebreid verslag verhaalt de auteur van zijn veldonderzoek naar *Vipera xanthina* op Leros en Chios. Hij geeft uitgebreide beschrijvingen van het biotoop en de levenswijze van deze addersoort. Ook geeft hij enkele gedetailleerde beschrijvingen van observaties van deze slang in de vrije natuur.

A Simple and Effective Treatment for "Scale Rot"; B. Howard. *The Herptile*, 1985, Vol. 10 (3): 99-100.

De auteur kocht in de winter van 1984 zeven *Python regius*, die alle aandoeningen aan de schubben hadden. Bij alle zeven dieren was de buik necrotisch en bedekt met een rottend bruine materie. Op sommige plekken was het proces al zover voortgeschreden, dat de botten zichtbaar waren. De aangetaste delen werden eerst schoongemaakt met een waterstof peroxide oplossing en vervolgens met een oplossing van gentiaan violet. Deze behandeling werd dagelijks herhaald. Eén slang was na de eerstvolgende vervelling genezen. Bij de daarop volgende vervelling waren alle dieren op één na genezen. Dit laatste dier was 35 dagen na de derde vervelling weer gezond.

Natural history of Prairie Rattlesnakes (*Crotalus viridis viridis*); B.M. Graves, M.B. King & D. Duvall. *The Herptile*, 1986, Vol. 11 (1): 5-10.

Crotalus viridis viridis komt voor van Zuid-Canada tot aan Noord-Mexico. De auteurs bestudeerden vijf jaar lang deze soort in Wyoming. De dieren komen uit hun winterslaap als de bodemtemperatuur stijgt. Na de winterslaap trekken de dieren naar hun fouragegebieden. Deze liggen soms wel 17 km van hun winterslaapplaats verwijderd. Zwangere vrouwtjes daarentegen maken minder lange tochten. Zij trekken naar een plek waar ze kunnen bevallen. Vaak treft men meerdere vrouwtjes tegelijk op een dergelijke plek aan.

De auteurs speculeren over de vraag waarom de slangen jaarlijks weer dezelfde plek opzoeken. Zij vermoeden, dat de vrouwtjes elkaar door middel van geuren aantrekken. Zulke geuren geven dan aan dat die plek in voorgaande jaren een ideale kraamplaats was.

Ook zal een gezamenlijke kraamplaats de kans op overleving groter maken: een predator zal slechts enkele jongen verslinden, maar zeker niet alle daar aanwezige jongen. Ook zijn deze geboorteplaatsen dicht genoeg bij een eventuele winterslaapplaats, zodat de jonge dieren niet te ver hoeven te trekken. Vermoedelijk heeft de keus van de geboorteplaatsen ook te maken met de aanwezigheid van voor de jonge slangen benodigde prooidieren.

Experiences with King Cobras in captivity; John Foden. *The Herptile*, 1986, Vol. 11 (1): 24-28.

De auteur verhaalt hoe hij de koningscobra, *Ophiophagus hannah*, verzorgt. Zijn eerste exemplaar kreeg hij in 1968 in bezit. De auteur bewoonde toen nog een houten hutje van vijf bij drie meter, waarin een bed, een fornuis, een stereo en diverse terraria met ongeveer dertig soorten uiterst giftige slangen stonden. Verder hield hij er nog enkele krokodillen, een Siamese kat en een papegaai op na.

Aangezien het voedsel van de koningscobra uit slangen bestaat, werden diverse soorten slangen aangeboden. Hij weigerde echter te eten. Dit ging zelfs zover, dat een ringslang een half jaar lang bij de cobra in het terrarium leefde. De ringslang leidde daar een lekker leventje en verborg zich tussen de kronkels van de cobra, zodra de auteur hem uit het terrarium trachtte te verwijderen. Uit wanhoop bood de auteur tenslotte een gekko aan, en ziedaar, het diertje werd verslonden. Vanaf dat moment bood de auteur dode gekko's aan die met rauw vlees en dode muizen werden gevuld.

Toen de ringslang ook zo'n gekko wilde proberen, werd hij door de cobra gebeten en stierf. De cobra at hem echter niet. De cobra werd uiteindelijk op een dieet van vlees en ratten gezet. In januari 1975 stierf het dier aan een tumor.

Een nieuwe koningscobra wilde aanvankelijk eveneens niet eten en moest gedwongen worden. Een ander nieuw exemplaar wilde ook al niet eten. De auteur veronderstelt, dat koningscobra's in de vrije natuur een specifieke prooi hebben.

Beide dieren vormden een paartje en werden na verloop van tijd bij elkaar gezet. Het mannetje begon direct het vrouwtje het hof te maken. Hoewel uit een röntgenfoto bleek dat het vrouwtje zwanger was, werden er nooit eieren gelegd. Lange tijd nadat de eieren gelegd hadden moeten worden, begonnen de dieren nesten te bouwen. Deze werden fel bewaakt.

Breeding the *Boa constrictor*; Jack Ridell. *The Herptile*, 1987, Vol. 12 (3): 91-92.

Een paartje *Boa constrictor* huist in een terrarium van 3x2,58x2,3 m. De temperatuur schommelt tussen de 26-30°C. Het terrarium is 14 uur per dag kunstmatig belicht.

Van februari tot maart 1986 vonden paringen plaats. Daarna weigerde het vrouwtje voedsel en werd de temperatuur verhoogd tot 32°C. Op 25 mei 1986 vond een spontane abortus plaats. De 20 jonge slangetjes vertoonden al tekening en waren redelijk ontwikkeld.

Op 5 november vonden opnieuw paringen plaats. Vanaf half januari 1987 weigerde het vrouwtje voedsel en op 10 april 1987 werden 29 gezonde jongen geboren. Zeven dagen na de geboorte vervelden ze en aten ze vrijwel direct zelfstandig halfwas tot volwassen muizen. Om het eten te stimuleren werden de muizen op een tak gezet die lager zat dan die van de jonge boa's en die op ongeveer 15 cm afstand lag.